

Potokarjevi so šli zgodaj k počitku, ker je bilo treba zjutraj zgodaj vstati. Mati so prekrižali svojega Janezka in mu veleli, naj nikdar ne opusti svoje večerne molitvice. Janezek in njegovi bratci so kmalu zaspali, kdo ve, če so tako hitro tudi njih stariši!

Hladno jutro je bilo. Gosta megla je pokrivala vso vas. Pri Potokarjevih je bilo že vse na nogah. Pred vratmi je bil konj rudečko nestrpljivo s kopitom ob tla, v hiši se je pa Janezek poslavljaj. Mati so dajali zadnje nauke Janezku in si pogostoma s predpasnikom brisali oči, bratci so pa gledali začudeno in niso pojмили, kako da Janezka ne bode tako dolgo nazaj. Nazadnje so pa dejali Potokarjev oče:

»Treba je da odidemo. Mesto je daleč. Otroci, bodite pridni in ubogljivi!« —

»Toraj srečno potujta. Janezek, ne pozabi Boga in molitve. Piši kaj!« — Jok ni dal materi dalje govoriti.

Janezek je še jedenkrat segel v roke domačim. Tudi bratcem so zalesketale solze v očesih, ker so videli mater, kako plakajo. Janezek je šel k očetu na voz in oče so pognali.

»Z Bogom ostanite!« —

»Z Bogom, Janezek!« —

Voz je zdrdral po vasi in zginil v megli. Janezek se je odpeljal v mesto v šolo. Če bo poslušal nasvete materine, postane izvestno imeniten gospod. Lahko verjamete!

Kako se je Lah znebil neprijetnih gostov?

Bogat Lah je imel vrt, poln najlepšega sadja. Posebno njegova figova drevesa so slovela daleč na okoli radi svojega zlahtnega sadja. Tega so se pa hoteli nekateri »dolgoroki« sami prepričati, ter so zahajali redno vsako noč po lestvicah čez visoki zid ter odnašali sladko sadje. Delali so mu znatno škodo in Lah je vgibal na vse strani, kako bi se jih otrebil. Kaj si izmisli zvita buča? Z dvema hlapcema gre v mraku

na vrt, vsi trije se preskrbé z belimi plahtami in dolgimi palicami in se poskrijejo.

Kmalu po polnoči začno se prikazovati črne postave na zidu in gospodar se čudi, kako znajo tatiči spretno plezati: skok raz zid na tla, par dolgih korakov in kakor veverica je smuknil vsak na svoje deblo. Ko začnejo urno izvrševati svoj posel, ovijejo se na tihem oni trije v velike plahte, pritrdijo na palice bele rute ter se počasi izmotajo iz svojih skrivališč. Kakor pravi pravcati strahovi se počasi bližajo smokvenim drevesom, privzdigujejo in spuščajo svoje palice in skrivnostno in vedno glasneje izgovarjajo sledeče besede: »Tudi mi drugi, ko smo bili živi, smo jedli tiste fige, zdaj smo pa mrtvi in hodimo po tem-le vrti!« Tatovom je kar zastala kri po žilah; mislili so resno, da straši. Ko se strahovi nekoliko oddaljijo, poskačejo z dreves, smuknejo čez zid in nobenega ni bilo več blizo.

Bilo je to sicer izdatno zdravilo, vendar jako nevarno, ker tako strašilo lahko prôvzroči hudo bolezen.

—k.

Poveljnik.

Ozor! Stoj,
 Krepki roj,
 Točno vsa povelja
 Izpolnjuh,
 Kar je moja želja,
Pazno čuj!
 Dan na dan učim tako,
 Ko pa s stolpa zvon glasno
 V šolo mi naznani pot,
 Vse igrače vržem v kot;
 V šolo se odpravim ročno,
 Pazno tam poslušam uk,
 Da naloge dane točno
 Izvršim doma brez muk.

Stanko pl. Orlovič.

